

4.ČÍSLO

2024/25

RADAR

Časopis ZŠ Meteorologická

Foto: Julija

|VELKÝ ROZHOVOR S PANÍ UČITELKOU KOPECKOU|

|KDOTO JE | KOMIKS | ALENKA | TALENTY | UMĚNÍ |

Čau čtenáři!

Vítejte u dalšího čísla našeho úžasného (skromnost stranou!) školního časopisu. Tentokrát jsme pro vás vyzpovídali další kantorku – držte si klobouky, dozvíte se věci! Na své místo se pomalu vrací i naše stará známá, socha Alenky. Pro zasmání tu máme samozřejmě i komiks. Koukli jsme pod pokličku talentům naší školy a prozkoumali jsme i záhadný obsah vašich penálů – někteří z vás nosí snad celou papírnu! Pro umělce tu máme ukázky k talentovkám, a pozor, náš Radar byl na vyhlášení Časopisu roku! Chcete vědět, jak to dopadlo?

Tak se pohodlně usadte a bavte se!

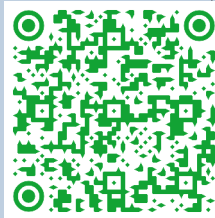
Vaše redakce

Poznáš malého čtenáře novin? Někoho ti připomíná? Nebo je to úplně jasné?

Ať tak či tak, zkus vyhrát žolíka. Odpověz přes QR nebo vhod' svůj tip do bedny u klubu.

Žolíka za správně zodpovězenou minulou hádanku „Kdo to je?“ získala Anička z 9. B. Budeš další výherce?

Redakce

Vzdělání je to, co vám nikdo nevezme

Holčička na fotografii v minulém čísle Radaru byla paní učitelka Iveta Kopecká. Známe ji jako spravedlivou a trpělivou učitelku češtiny, která na naší škole vede Klub mladých diváků. Proč se na obrázku tak nešťastně dívala? A co to měla za provázek? Na provázku byl původně balónek, který ale praskl. Přečtěte si rozhovor, dozvíte se o ní ještě další věci.

Jak dlouho učíte češtinu?

To bych snad ani neměla říkat. Určitě čtvrtstoletí a víc.

Chtěla jste být odmala učitelkou?

Ano, učitelkou jsem chtěla být odmala. Byla jsem nejstarší ze všech sourozenců, bratranců, sestřenic... A vždycky jsem je dostala na povel. Musela jsem je nějakým způsobem zabavit a zklidnit, tak jsem pořád vymýšlela různé úkoly a podobně. A hrála jsem si na paní učitelku. Takže mi to zůstalo.

Co vás na té češtině baví úplně nejvíc?

To, že to je naprosto logický předmět. Něco jako matematika. Já jsem měla ráda i matematiku. A to je naprostá logika. I v češtině, pokud v tom tu logiku najdete, dopracujete se vždycky ke správnému výsledku.

Na ten balónek si pamatuju.

Jak dlouho jste tady na škole? A kde jste učila předtím?

Tady na škole jsem osm let. Teď končím osmý rok. Předtím jsem učila na střední škole, kde jsem dělala i ředitelku.

Jaké jste studovala školy, kromě základky?

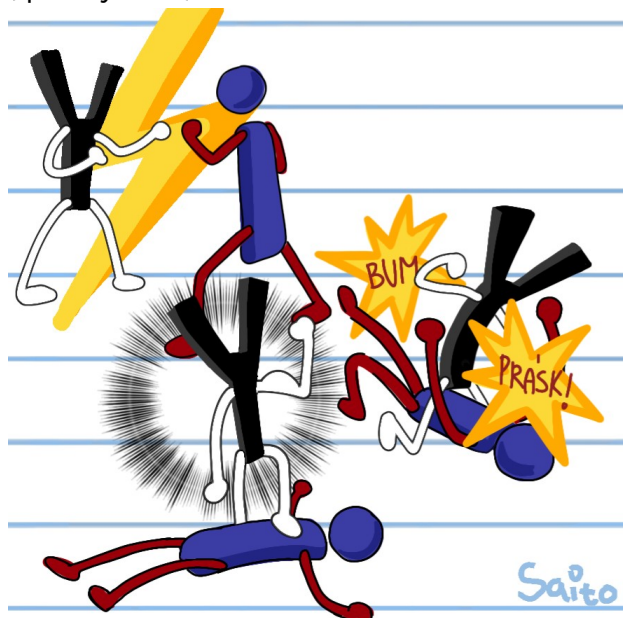
Vystudovala jsem gymnázium a po gymnáziu nejprve pedagogickou fakultu, učitelství pro první stupeň a pak filozofickou fakultu, kde jsem studovala speciálně češtinu.

Máte radši mluvnici, literaturu, nebo sloh?

To se nedá vůbec oddělit. Mluvnice je základ, abyste se vůbec uměli vyjadřovat a napsat nějaký příběh. Sloh je nádherný, protože si můžu vymýšlet a upřednostnit svoji fantazii tak, jak se mi to líbí. A literatura – bez knížek bych vůbec nemohla být. To je prostě záliba, čtení. Tam se rozvíjí fantazie, člověk si domýšlí, hraje si v těch příbězích. Takže mi se líbí všechny součásti. Asi bych mi nevyměnila žádnou za žádnou.

Máte raději měkké i, nebo tvrdé y?

(společný smích) Asi tvrdé.

Měla jste ve škole ráda i některé další předměty?

Určitě. Treba zeměpis jsem měla ráda. A možná paní učitelka na zeměpis více méně i přispěla k tomu, že jsem chtěla učit, protože učila tak hezky a zábavně, že se mi to líbilo. I na vás působí ti učitelé, ne? Musím říct, že mě škola docela bavila. Já jsem chodila do školy ráda.

Máte nějakého oblíbeného žáka nebo třídu? Logicky to podle mě bude ta vaše třída.

Každý učitel samozřejmě inklinuje ke svojí třídě, ale nemohu říct, že jiné třídy ráda nemám. Mám ráda všechny třídy, které učím, protože jsem se s nimi tak nějak více sžila, ale vůbec mi nevadí, když chodím suplovat, mám všechny žáky stejně ráda. A hlavně bych nikoho neupřednostňovala. Všechny žáky mám ráda, proto se snažím z nich vychovat slušné lidi. Kdyby mi na těch žácích nezáleželo, tak je nechám, ať si dělají, co chtějí. A to právě nechci. Snažím se je přetvořit tak, aby byli dobře připravení pro život. To vám nikdo nevezme. Vzdělání je to, co vám nikdo neukradne. To se prostě nedá ukrást, to je ve vás. A i všechno to dobré, co máte v sobě, to vám také nikdo nevezme. Materiální statky jsou úplně vedlejší. Důležité jsou přátelé, láska kolem vás a tak. K čemu by mi byly peníze, kdybychom se neměli rádi.

Měnila byste svoji práci, kdybyste mohla?

Ne.

Berete si práci občas domů, třeba když kontrolujete nějaké testy?

Ne, v určité době jsem se zařekla, že si nebudu brát práci domů. To znamená, že odsud chodím každý den až kolem páté hodiny, protože tady opravuji. Doma prostě už se k tomu nechci vracet. Ale znamená to, že jsem tu fakt dlouho. Od rána skoro do večera.

A jaký žánr se vám líbí?

Ráda čtu takovou starší literaturu, historickou, ale protože třeba mě baví detektivky, tak mám moc ráda takovou detektivní řadu, ale v historickém kontextu. To se mi líbí. Jinak čtu všechno, co se mi dostane do ruky.

Máte nějakou nejoblíbenější knihu?

Těch knih bylo více, například teď jsem se znovu vrátila ke knížce Egyptan Sinuhet, která se mi zdá zajímavá, hezká, stará, krásná, jiná, velká, hodně moudrá. Ale abych vybírala úplně jen jednu, to asi bych nevybrala.

Pijete kávu?

Ano, ale nevím, jestli se tomu dá říkat káva, spíše mi všichni říkají, že piju čurifindu. Mám ráda kafe s kávomatu, a to ti každý řekne, že to není kafe. Mně kdyby někdo udělal takové to silné kafe, tak to vůbec nevypiju. Já si udělám kávu, kde je málo kávy, takže je to slabé a do toho si dám ještě třetinu mléka. Jinak mi to nechutná.

Co máte za auto?

Nemám svoje auto, máme rodinné auto, Lexus, stará se o něj manžel. Na značce mi nezáleží. Hlavně, že mohu řídit a nemusím jezdit dlouhé cesty hromadnou dopravou.

Máte doma nějaké zvíře?

Doma žádné zvíře nemáme, ale synovi hlídáme pravidelně psa. Protože ten má velkého psa, Cane Corso. To je taková rasa, která byla už ve starém Římě. Cane znamená pes a Corso, že chodil na procházky a hlídal. Je to fena. A přesto, že vypadá hrůzostrašně a lidi kolikrát radši přejdou, když nás s ní vidí, tak je hrozně hodná.

Kdybyste se mohla přeměnit na nějaké zvíře, jaké by to bylo a proč?

Chtěla bych být nějakou kočkovitou šelmou, nejlépe co největší, a to proto, aby mě nemohl nikdo sežrat. Nechtěla bych být v potravním řetězci na konci. A pak mám ráda maso, takže bych nechtěla být býložravec.

Představte si, že se vzbudíte a budete mít nějakou superschopnost. Jaká by to byla?

Jakou schopnost bych chtěla mít? Někdy bych chtěla umět létat, když nestíhám. Ale jsem spokojená i jako obyčejný člověk.

RYCHLÉ PALBY:

Oblíbené barvy: černá a bílá

Oblíbený film: dobrodružné filmy, pohádky; Hříšný tanec

Oblíbený spisovatel: Karel Čapek

Nejoblíbenější jídlo: biftek

Oblíbený sport v televizi: lyžování

Sport v dětství: lehká atletika – běh a skok do dálky

Sparta, nebo Slavie? Slavie

Mícháte krupicovou kaši? Já ne. Ale dětem jsem ji míchala.

Foto: archiv I. Kopecké

Ptali se: Bětka, Matěj V., Tadeáš, Julija, Danka

Alenka se vrací

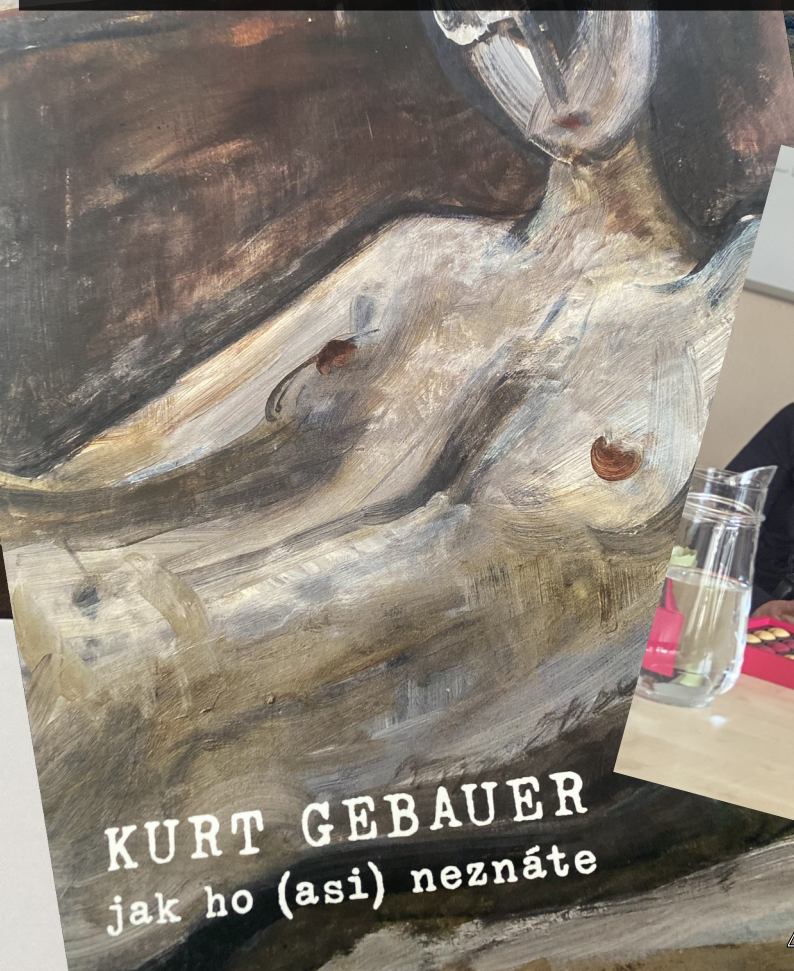
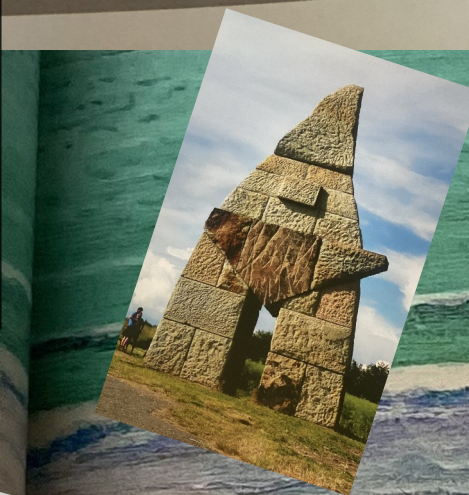
Socha Alenky

- Před školou stála od roku 1988 (dostavba nové budovy) do roku 2015 (oprava nádvoří).
- Je z bronzu, oči má ze zeleného kamene s názvem hadec, součástí sochy je keř s očima.
- Měří 200 cm.
- Byla zničená a některé části byly odlomené, keř někdo ukradl.
- Zatím se opravuje a připravuje se na návrat před naši školu.
- Její cena je nevyčísitelná, v milionech Kč.
- Bude strážena kamerovým systémem.

O KURTU GEBAUEROVI

- moudrý, upovídaný, sympatický, tvůrčí, hravý starší pán (potkali jsme se s ním)
- tátněk zemřel ve válce, vychovávala ho maminka, byli chudí
- studoval střední školu uměleckých řemesel v Brně a jelikož se chtěl věnovat sochařství, přešel na průmyslovou školu pro dobývání a zpracování kamene V Hořicích (1956-1959)
- stal se z něho vyučený kameník, opravoval hodně významných památek, třeba Ěmauzský klášter, Prašnou bránu nebo Valdštejnský palác
- po svatbě žil s rodinou život na samotě, vybudoval „stát Gebauer“ (proti komunismu)
- nelíbil se státním úředníkům, nedostával snadno práci, nemohl vystavovat (nechtěl dělat to, co chtěli oni)
- tvořil z různých materiálů, chtěl, aby jeho práce byla vidět, jeho známí architekti ho zvali, aby jim pomohl doplnit sídliště a další stavby svým uměním (hřiště na ostravském sídlišti)
- u nás sídliště Písnice – pozval ho architekt Jan Hančl, zachoval se jeho Trpaslík, který teď stojí na zahradě Klubu Junior
- pro naši školu vytvořil nejen Alenku, ale pojetí celého nádvoří (tak to dělal vždy, zapojil celé okolí)
- má manželku Libuši a tři syny, jeden z nich teď zpracovává kameny do Alenčiny očí

zpracovali Tadeáš a Matěj V.

KURT GEBAUER
jak ho (asi) neznáte

LEGENDY O ALENCE – CO SE O NÍ ŘÍKALO

- že to byla holčička, která chodila sem do školy, jednou si hrála před školou, chytila se do sítě, kterou tam někdo nastražil, a proto zemřela
- že nešťastně upadla ze schodů a zemřela
- že ji přejelo auto – a zemřela
- že vyskočila z okna (a zemřela)
- že zaspala a běží do školy v noční košili

Ale pozor!!! Měli jsme možnost s autorem sochy mluvit a zeptali jsme se ho, jak to je. Vyprávěli jsme mu i některé legendy, kterými si děti během let vysvětlovaly, kdo Alenka je. Pobavilo ho to, ale uvidíte, že Alenka není žádný pomníček.

KURT GEBAUER O ALENCE

Jak Vás napadlo vyrobit sochu Alenky?

Měli jsme kamarády architektky, kteří s námi studovali na akademii. Ti pak pracovali na výstavbě nových sídlišť nebo právě i škol a měli vždy za úkol, aby u objektu byla nějaká výzdoba, třeba socha. Občas si pak pozvali i někoho, kdo nebyl ve svazu jako oficiální umělec. I když jinak bylo všechno hlídáno. Pan architekt Hančl, se kterým jsme dělali i to náměstí tady na sídlišti, si mne tedy pozval, abych udělal sochu dítěte. Navrhl Alenku a to místo, kde měla stát, byl svah, tak jsem vymyslel, že bude vypadat jako amfiteátr. On to vzal. Takhle by měla spolupráce sochaře a architekta fungovat. Vzadu u silnice měla být ještě krajina modelovaná bedněním a betonem, ale šetřilo se, proto tam jsou jen panely.

Proč se socha jmenuje právě Alenka?

Máme tu známou pohádku od Lewise Carrola, že? Já jsem tu postavu udělal jako dítě z města, které utíká mezi světy, dostane se do přírody, a to je pro ni něco úplně neznámého. Přejde do lesa, a to je vlastně země divů, divoký svět. My žijeme také v přírodě, v té hranaté. Zdi, to je také příroda, kterou děláme my. Přejde do té přírody, ze které jsme vyrostli, kde je všechno jiné.

Alenka má oči z hadce, to je takový zelený kámen, a ten keř, který se na ni kouká, vidí ji svým způsobem, má také pět očí. Je to tedy dialog méně znatelné přírody a toho živého. Děti často netuší, že když se něco nehýbe a nemluví to, může to být také živé. Jan Amos Komenský, největší světový pedagog, říkal, že škola má být hrou. Příroda je vlastně také hra. Děti by si měly povídat, hrát si a hlavně chodit do terénu, na výstavy... Ne jen sedět v lavici, poslouchat a nudit se tím vyprávěním. Alenka je vlastně takový impulz k tomu, jak by škola měla vypadat.

Měl jste pro Alenku nějakou konkrétní předlohu, model?

Neměl, dělal jsem ji podle několika dívek.

Přemýšlel jste nad tím, kolik jí je let?

Měl by to být univerzální věk, ale asi 10 až 12 let.

Jak se v roce 1988 líbila Alenka učitelům a dětem?

Dětem se to prý docela líbilo. Učitelky říkaly, že je to takové strašidlo, jak se tam divně kouká. Děti jsou otevřenější k tomu, co ještě není obvyklé.

Jak probíhá oprava sochy?

Nějaký sběrač kovů ukradl pařez a na samotné Alence byly stopy toho, že ji chtěli rozbít kladivem, byla i posprejovaná. Takže teď se restauruje, vyjde to asi okolo půl milionu. Dělá to jedna dílna a musí opravit poškození, odlít nový pařez a části byly pozlacené, takže se musí obnovit i zlacení. Lidé by si měli uvědomit, že vezmou pár kilo kovu, ale hodnota toho, co odnášejí, je mnohonásobně vyšší, někdy i nenahraditelná.

Legenda sepsala Běťka

Ptala se velká část redakce na besedě s Kurtem Gebauerem 27. února 2025

Cesta za uměním

Jsi malý umělec, kreativec s dobrou fantazií? Pokud se chceš věnovat umění i po základce, rádi ti ukážeme tvorbu našich deváťáček, které dělali talentové zkoušky na střední školy zaměřené na výtvarno. Inspiruj se a trénuj lehkost ruky, kresli, maluj, tvoř. Rádi zveřejníme tvoje práce a přivítáme tě v naší redakci!

Z archivů Marušky, Hany a Josefíny

Jak si vede Radar?

Vyhlášení soutěže Školních časopisů se zúčastnilo 7 redaktorů, včetně paní učitelky Rundové a Formánkové. Jelikož jsme s časopisem nováčci, neměli jsme žádné ambice na umístění. Obrovským úspěchem tedy bylo celkové 3. místo mezi pražskými časopisy!

No, nechci nic dalšího psát o tom, jak jsme dopadli na soutěži, ale spíš o tom, co jsme se za ten den naučili. Každý si mohl vybrat z několika nabízených workshopů, aby mohl pracovat lépe pro svůj časopis. Workshopů bylo 7 - Rozhovor, Jak se stát moderátorem, Kouzlo fotografie, Lidský zdroj jako inspirace, Jak zachytit příběh plný emocí, Jak na správný background, Za mikrofonem.

Malou oslavu jsme si udělali cestou zpět do školy, když jsme se zastavili na dortíček v cukrárně.

Celkově si myslím, že jsme si to všichni užili.

Autor: Kuba

Všimli jste si někdy rozdílů v penálech deváťáka a žáka na prvním stupni?

Penál
nepenál

Klasika

Prská ve
švech

Výbava
3000

Penál
light

Úložiště
papírků

Fotil: Matěj K.

Den s panem školníkem

Pan školník Pavel Juhos vstává okolo půl šesté a už za půl hodiny otevírá školu pro některé zaměstnance, většinou paní uklízečky. Do osmé hodiny je na recepci. A teď už začíná ta pravá práce: jako první je na seznamu ranní kolečko, pan školník společně s druhým školníkem obcházejí areál školy, sbírají odpadky ze země a vynášejí koše. Kolečko jsme s nimi obešli a pak nás vzali do svého zázemí, kde mají venkovní náčiní. To bylo z prostorů areálu školy vše.

Vevnitř jdeme nejdříve do nově zrekonstruované cvičné kuchyňky. Tam školníci pověsili na zeď obrázky od dětí a lékárníčku. Zdá se to jako lehká práce, ale zabralo to docela dost času. Potom jsme ještě šli přidělat jednu lékárníčku ve staré budově a už nám zazvonilo na velkou přestávku.

Autoři: Filip, Matěj K.

Po ní jsme šli opravovat světla na záchody. Obešli jsme každé patro. Poté jsme šli do skladu pro novou židli, kterou jsme donesli do učebny angličtiny. Podívali jsme se ještě do dílny školníků, která nás docela zaujala. Mají tu spoustu zajímavých věcí. Najde se tu všechno, co potřebují k práci ve škole. Pak jsme si šli sednout do redakce a zeptali jsme se pana školníka ještě na několik věcí. Třeba na to, jestli tady zažil nějaký bizarní případ, který musel řešit. Po chvíli přemýšlení nám pověděl, že jednou si holky na záchodě sedly na radiátor a utrhly ho. To pak byli všechny uklízečky i školníci mokří, protože ze zdi stříkala voda. Také se mu stalo, že omylem zamknul jednu paní učitelku ve škole, když už měla být dávno pryč, pak se pohnula a do pěti minut už tady stála policie a volali panu školníkovi, co se děje. Jednou tady chtěly přespat nějaké děti, ale pan školník s uklízečkami je načapali a vyhnali. Den s panem školníkem byl pestrý. Obdivujeme, jak je šikovný a přejemu mu, aby ho jeho práce pořád bavila.

R.E.P.O

Repo je hororová hra pro více hráčů.

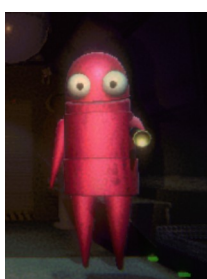
Cílem hráče či teamu je nasbírat co nejvíce věcí, prodat je a utéci.

Hru jsem zkusil s dalšími kamarády a i s instalovanými mody.

Když hrajete sami, hra působí strašidelně a osamoceně. Ale když jste s kamarády, je to komedie.

Většina věcí má fyziku. Ať už jsou to předměty, monstra nebo hráči. Vše můžete chytit a odnést. Hra není moc náročná na výkon počítače a graficky je moc hezky zpracovaná.

Monstra se dělí do tří kategorií podle jejich obtížnosti. Jsou zde jednoduchá monstra, která vám jenom ničí věci nebo je po vás házou. A poté obtížná monstra, která se vás snaží zabít. Každé z nich má svoje útoky a svoje slabé stránky. Například méně vidí, hůř slyší a nebo jsou pomalá. Hra má mody, které se musí instalovat manuálně nebo přes Thunderstore. Hra je zatím dostupná pouze na Steamu, někteří říkají, že v budoucnu bude dostupná i na konzole nebo VR.

Napsal: Tomáš

Autor: Ella

Talenty v naší škole

Ahoj holky, co je to vlastně aerobik?

Aerobik je sport, ve kterém jde o vytrvalost, flexibilitu, sílu a dynamiku. Soutěží se se sestavou, která trvá necelé dvě minuty. Sestava zahrnuje skoky, kliky, výdrže a další prvky.

Kdy jste začaly dělat aerobik?

Aerobik jsme začaly dělat v roce 2018. Nejdřív jsme nastoupily do přípravy do Domyna a po dvou letech jsme začaly dělat aerobik závodně, a přidala se k nám i Ali.

Je aerobik drahý sport?

Ano, aerobik je podle mě hodně drahý sport, stojí cca 30 000,- za rok a někdy je to i víc. Už jen za tréninky 3-4x týdně dáme 7 800,-. Startovné na závody stojí 300,-. Platí se dresy, hudba, soustředění a další spousta věcí.

A vy máte ty své sestavy nějak tematické?

Ano, letos máme Shake it up. Vždycky se to téma musí hodit k dresům, hudbě a sestavě.

Mohla bych se k vám přidat?

Jasně, pořád nabíráme nové členy! Můžete nás kontaktovat na Instagramu JSA Domyno Ivy Farářové nebo se stavte v 8. B, řekneme vás víc.

A hodí se vám i kluci?

Určitě! I když je to spíš holčičí sport, najdou se i kluci, kteří ho také dělají. A mají navíc výhodu, že jsou kolem nich samé hezké holky!

Rozhovor Deni a Ádi z 8. B Foto: archiv Denisy

Není dramataček jako Dramataček

**Víš, co se děje na dramatickém kroužku?
Máš chuť zjistit, jaká prkna znamenají svět?
Povím ti to.**

Úvod do světa dramatických kroužků

Chodím na dramatické kroužky už tři roky. I když je náš kroužek určen pro amatéry, zažila jsem zde, jak se chodí po prknech, co znamenají svět. Pod vedením pana Michala Kříže jsem měla možnost se zapojit do opravdových divadelních představení, a to ne pouze jednoho.

Zážitky z divadelních představení

Naše první velké vystoupení bylo uvedeno v divadle Bez hranic, kde jsme s kostýmy, líčením, parukami a rekvizitami ztvárnili pohádku **Popelka**. Tento projekt nám umožnil ponořit se do světa divadla a prozkoumat různé aspekty herectví a jevištního umění. Pomáhali jsme studentům Uměleckých škol, divadelní produkce-divadlo Teenager.

Na konci školního roku jsme se v Divadle Dobeška blýskli v muzikálu **Ples upírů**. Tato zkušenost byla obzvlášť výjimečná, protože jsme mohli zažít opravdové publikum, oponu, děkovačku a samozřejmě trénu, která k tomu neodmyslitelně patří.

Dramatické kroužky mi daly mnohem víc než jen příležitost zlepšit své herecké schopnosti. Naučila jsem se, jak pracovat v týmu, jak zvládat stres a jak se vyjadřovat na jevišti. Jsem vděčná za všechny tyto zážitky a zkušenosti, které mi Dramataček přinesl.

Anna 8. B Foto: archiv Anny

Radar – školní časopis ZŠ Meteorologická, Praha-Libuš

4. číslo

2. ročník

vychází

12. 5. 2025

Kontakt: skolni.casopis@zsmeteo.cz

Redakce:

Ella Nandolo Kwesonsa, Filip Rejhon, Matěj Kadlec (7. A), Matěj Vaníček, Tadeáš Richter (7. C), Bětka Franková (8. A), Denisa Žďárská, Adéla Hradecká, Anna Sajfertová (8. B), Tomáš Zajíc (grafika), Marie Kuchařová (9. A), Julija Lysenko, Daniela Lejčková, Jakub Vodrážka (9. B), Hana Saito, (9. C)

Pomáhají nám: Hana Rundová, Veronika Formánková, Tomáš Tachecí

Grafické zpracování: Tomáš Zajíc